MÜELLEFETÜL KULÛB

(kalpleri İslam'a ısındırılanlar)

Bu şekliyle Kur'an'da bir yerde geçer: Tevbe, 60. Anılan ayet, bu zümreyi, zekât mallarından kendilerine pay verilmesi gerekenler arasına koyar. Muhtaçlar yanında bu zümreye zekâttan pay verilmesinin kurallaştırılması gösterir ki, toplumun yoksullarını korumak kadar, topluma şer ve fesatlarıyla zarar veren ikiyüzlülerin para ve mal verilerek bir biçimde susturulmaları da insan hayatının zaruretlerindendir.

Müellefe kelimesinin kökü olan 'ilf ve 'ülfet', dostluk, kaynaşma demektir. Kur'an, insanlar arası ülfetin, esasta bir tanrısal faaliyet olduğunu söylemekte, Zatı ilahî'nin iradesi olmadıkça, insan bütün dünya malını harcasa beklenen ülfeti sağlayamaz. Nitekim, İslam'ın eski kanlı düşmanları olan Emevîler, Hz. Muhammed'in akıl amaz büyüklükteki bağışlarına rağmen ona ısınmamış, elde ettikleri ilk fırsatta onun ehlibeytini, tarihte eşi az görülmüş bir hunharlıkla katletmişlerdir. Müellefetül kulûb meselesinin kaynak ayeti olan Enfâl 63, bütün bu söylediklerimizin özünü, şifrelerini ve koordinatlarını barındırmaktadır.

Ülfet kökünden türeyen kelimeler fiil halinde beş yerde geçer. Bunların üçü Enfâl suresi 63, ayette geçmekte ve Kur'an'ın ilk muhatapları olan Arapların kalplerini kaynaştırmanın Allah'tan başka kimsenin başarabileceği bir iş olmadığına vurgu yapmaktadır. Ayın vurgu, iniş sırasıyla, Enfâl'den bir sonraki (94. sure) sure olan Âli İmran'da bu kez, 'düşmanlık' ve 'kardeşlik' tabirleri de kullanılarak bir kez daha yapılmıştır. Müellefetül kulûb gerçeğinin koordinatlarını barındıran bu ayetler, iniş sırasıyla, şöyledir:

"Onların kalplerini kaynaştıran da O'dur. Sen, yeryüzündeki her şeyi bağışlasaydın, onların kalplerini yine de kaynaştıramazdın; ama Allah onları birbirine ısıtıp yaklaştırmıştır. O'dur Azîz ve Hakim." (Enfâl, 63)

"Allah'ın ipine yapışın, fırkalara bölünüp parçalanmayın; Allah'ın, üzerinizdeki nimetini hatırlayın! Birbirinizin düşmanı idiniz, Allah kalplerinizi uzlaştırıp kaynaştırdı da O'nun nimeti sayesinde kardeşler haline geldiniz. Ateşten bir çukurun kenarında idiniz; sizi oradan kurtardı. Allah size ayetlerini bu şekilde açıklıyor ki, doğruya ve güzele yol bulaşınız." (Ali İmran, 103)

'Müellefetül kulûb' tamlaması, ülfet kökünden gelen müellefe (ısındırılan, hoş tutulan) sözcüğüyle kalp kelimesinin çoğulu olan kulûb sözcüğünün birleşiminden oluşan bir fıkıh, tefsir ve tarih terimidir. İnsanların inanç kimliklerini tanıtan tabirlerden biridir. Bir fıkıh terimi olarak, İslam'a ısındırılmak istenen veya İslam'a zararları önlenebilsin diye gönülleri hoş tutulan kimseler anlamında kullanılır.

Buradaki 'hoş tutma'nın esası mal ve para ile memnun etmedir. Hoş tutma, tarih boyunca, hep bu anlamda alınmış ve böyle uygulanmıştır.

"Maddî ihsanda bulunmak suretiyle gönüllerinin İslam'a ve Müslümanlara karşı yumuşatılması arzulanan gayrimüslimleri, kendilerinin veya bağlılarının İslam'ı benimsemesi umulan yahut zarar vermelerinden korkulan veya düşmana karşı himayeleri istenen nüfuz sahibi kimseleri ve dinde sebat etmeleri arzulanan yeni mühtedileri belirtmek için kullanılmıştır." (Cengiz Kallek, DİA, Müellefe-i Kulûb maddesi)

Müellefetül kulûb, asrısaadetteki münafıkların önde gelenleridir. Onlar, infakın değil, nifakın çocuklarıdır. Din onlar için hep almanın aracıdır. Vermek, fedakârlık söz konusu olduğunda onları ortalarda bulamazsınız. Çok sıkışırlarsa sırtlarını dönüp giderler. Bu gidiş, zaman zaman irtidatla sonuçlanır. Müellefetül kulûb gerçeğinin en belirgin yanı budur ancak Emevî, bu gerçeğin onun atalarını ve akrabasını rezil edeceğini bildiği için 'münafıkların önde gidenleri olan müellefe' zümresini 'bilinmeyenler' arasına atmıştır.

Tarih bize göstermiştir ki, bu müellefe takımının gerçek iman noktasına ulaşanları parmakla sayılacak kadar azdır. Bunların büyük çoğunluğu İslam ve Müslümanlara tarihin en büyük kötülüklerini yapan adamlar olmuştur. Ve olmaya devam etmektedirler. Hz. Ömer'in, kamu malı talancılarına hitap ederken kullandığı tabiri esas alırsak bunların tümü 'Allah ve Kur'an düşmanı' olarak damgalanabilir. İstedikleri kadar namaz kılsınlar. O namazların onların lanetlenmelerinden başka bir işe yaramadığını Kur'an bize bildirdiği halde birilerine ne oluyor da onları aklamaya çalışıyorlar!!!

Uydurma rivayet simsarları, münafıkları, önce, Medine döneminde yaşayan birkaç kişiye, ardından da "Onları Peygamber'den başkası bilmezdi" söylemiyle teke indiriyorlar. Ve işi burada bitiriyorlar. Peki, o koca Münafıkûn suresi ne olacak, münafıklardan bahseden onca ayet ne olacak? Onların devri bitti denebilir mi? İniş sebepleri gösterilerek ayetlerin anlam ve delâletleri orada bitirilebilir mi? Bitirilemez, çünkü 'iniş sebebinin özelliği, ayetteki anlam ve mesajın genelliğine engel değildir' kuralı, tartışılmaz bir tefsir kuralıdır. O halde her devrin beylik münafıkları olan müellefetül kulûb her zaman vardır, var olacaktır ve bunların en muzırları da lanetli namazları kılan Mâûn suresi mücrimleridir. Abdullah bin Übey'den Deniz Feneri soyguncularına kadar...

Gönülleri hoş tutulanların bir kısmı zaman içinde gerçekten mümin olmuş, bir kismı ise küfür ve inadında devam etmiştir. Hatta bazıları, örneğin Ebu Süfyan (ölm. 31/651), İslam düşmanlığını daha da artırarak sürdürmüştür. Bazıları ise politik davranarak, görünürde Müslümanlarla beraber olmuş ama gerçekte Kur'an dininin altını oyarak İslam'a ve Müslümanlara zarar vermeye devam etmiştir. Eski ile tek fark yeni dönemde 'yer altından iş yapma'dır. Hz. Ali, ileriki yıllarda, Ebu Süfyan'ın bu durumuna dikkat çekerken onun yüzüne şöyle haykırmıştır:

"Sen, hâlâ eski küfrün üzerindesin!"

Çok daha ilginç bir tespiti, Medineli Müslümanlar olan Ensar'ın liderlerinden Sa'd bin Ubâde'nin oğlu, ünlü diplomat-vali Kays bin Sa'd (ölm. 60/679) yapmıştır. Muaviye'nin Şam'da, kamu malından harcayarak yaptırdığı için Ebu Zer tarafından ağır şekilde eleştirilen ünlü Hadra Sarayı'nda tartıştıkları bir sırada

Muaviye'ye şöyle diyor Kays:

"Sen ve baban, Cahiliye putlarındansınız. İslam'a zorla sokuldunuz ama ondan kendi isteğinizle çıktınız." (İbn Asâkir, *Tarih,* 49/430)

Şu halde, müellefe ilk anda ne toptan mümin ne de toptan kâfir ilan edilebilir. Bunların inanç kimliği bakımından başka kategorilere girip girmeyecekleri zaman içinde sergiledikleri tavırlara göre belirlenecektir.

Müellefetül kulûb'a 'tulaka' (düşükler) veya 'Fetih Müslümanı' da denmektedir. Tulakanın bizzat kendileri, biraz korku biraz da maddî çıkar için Müslüman olduklarını söylemişlerdir.

Müellefetül kulübün sembol isimleri Ebu Süfyan ve eski bir Peygamber düşmanı olan Akra' bin **Habis,** İslam vahyinin tamamlandığı yıl gerçekleşen Mekke fethi sırasında aldıkları yüzer deve ganimete ilaveten bu fethin hemen ardından gerçekleştirilen Huneyn savaşın da yüzer deve aldılar. Ebu Süfyan, Mekke Fethi sırasında da yüz deve ile kırk ukıyye (yaklaşık elli kilo) gümüş ihsan almıştır. Bu durum, gerçek Müslümanlar arasında, özellikle yapılanı kendilerini tahkir olarak gören Ensar bünyesinde öylesine büyük bir huzursuzluk yarattı ki, şu söylenti çalkalanıp durdu:

"Muhammed bizi yanına alarak savaştı, davası muzaffer olunca da kendi kavmine dönüp bizi terk etti." (Yakubî, *Tarih,* 2/63)

İtirazlar üzerine Hz. Peygamber'in söylediği bir söz vardır ki, Müellefetül kulübün, İslam imanı bakımından kimliklerini anlatma noktasında mucize bir beyandır. Kendilerini dışlanmış görerek itiraz sesleri yükseltenlere şöyle dedi Hz. Peygamber:

"Şunu kesinlikle bilin: Bu ekibe bu malları kalplerini İslam'a ısındırmak ümidiyle veriyorum; oysaki sizin imanınıza ben kefilim."

Bu demektir ki, bunların imanlarını garanti görmüyorum, bu mallar karşısında bunların içinden iman edenler çıkar diye ümit ediyorum. Size gelince, onların aksine, sizin imanınıza ben kefilim ve bu, onlara verdiğim mallarla kıyaslanmayacak kadar büyük bir nimettir.

Huneyn Savaşı ganimetinden kişi başına yüz deve gibi büyük bir pay alan 12 tulaka (müellefe düşüğü) şunlar: Ebu Süfyan, oğlu Muaviye, Hakim bin Hizam, Haris bin Haris, Haris bin Hişâm, Süheyl bin Amr, Peygamber'in en büyük düşmanlarından biri olan Ümeyye bin Halefin oğlu Safvân, Huveytıb bin Abdüluzza, Ulâ bin Harise es-Sekafî, Huleyf bin Zühre, Mâlik bin Avf, Uyeyne bin Hasn, Akra' bin Habis.

Yüz devenin altında ganimet alanların listesi çok daha uzundur.

Bu Müellefe düşüklerinin ortak özelliklerden biri de Hz. Peygamber'e kendilerinin veya çok yakınlarının bir biçimde eziyet etmiş olmasıdır. Özellikle Peygamber'e eziyeti meslek haline getirenlerin gerçek anlamıyla hiçbir zaman mümin olabildiklerini göremiyoruz. Kur'an, çeşitli vesilelerle ve kendine özgü esrarlı üslubu içinde bu tiplerin imansızlıklarını bir biçimde bize ifşa etmiştir. Mesela Ebu Süfyan'ı 'şeytan' diye nitelemiş (Âli İmran, 175), Akra' bin Hâbis'i, içinde yer aldığı bir heyet münasebetiyle 'aklını işletmeyen kişi' olarak kayda geçirmiştir, (bk. Hucurât, 4)

Sıffîn günlerinde, Muaviye'nin hilafeti söz konusu edildiğinde Ali şöyle demiştir:

"Muaviye kim, Müslümanların halifesi olmak kim! Allah onun gibilere bu dinde hiçbir geçmiş, İslam'da hiçbir sadakat nasip etmemiştir. Talik oğlu taliktir onlar, düşük oğlu düşüklerdir. İslam'a zorla sokuldular. İslam karşısında savaşan hiziplerden biridir onlar. İslam'a zorla sokuldukları güne kadar Allah'a, Peygamber'e ve Müslümanlara düşmanlıktan bir an bile geri durmamışlardır." (Taberî, *Tarih,* 6/4; İbnül Esir, *el-Kâmil fi't-Tarîh,* 3/125; Askerî, *Âişe,* 1/369)

Müellefetül kulûb, İslam'a çıkar için yakın durdu ve bir gün geldi İslam'ı çıkarları için bir saltanat aracına dönüştürerek kullandı. Ve bir Emevî olduğu halde tarihin en namuslu adamlarından biri olan Ömer bin Abdülaziz'in deyişiyle, öyle bir zamana gelindi ki, Müellefetül kulûb çocukları, 'ümmetin bütün mal ve servetinin üçte ikisine el koydu.'

Mâûn suresi, işte bu 'el koyma' zulmünün metafizik kimliğini tespit ediyor ki, o kimlik 'din maskesi altında dini tekzîb' yani dinsizlik olarak tanıtılıyor. Mâûn suresinin bu beyanının günlük dildeki

açık ifadesi 'din maskesi altında dinsizlik'tir. (Ayrıntılar için bizim *'Mâûn Suresi Böyle Buyurdu'* adlı eserimize bakılmalıdır.)

ÇAĞDAŞ MÜELLEFETÜL KULÛB

Müellefetül kulûb ile ilgili fıkhî hükümler bugün de işlemektedir. Çünkü bu grup, tarihsel bir grup olarak değil, zamanüstü, kategorik bir inanç grubu olarak tespit edilmiştir. Mesela, Türkiye'deki cami ve cemaat talancısı Mâûn ihlalcileri (Deniz Fenercileri ve benzeri cami içi soygun çeteleri) eğer İslam'la irtibatlarından söz edeceksek, ancak müellefetül kulûb olarak adlandırılabilirler. İçlerinden tövbe ederek gerçek mümin hüviyetini alabileceker olacaktır ama tümünü peşinen mümin saymak akla ve Kur'an'a ters düşmek olur.

Kuveyt'te 2-3 Aralık 1992'de gerçekleştirilen Güncel Zekât Meseleleri Üçüncü Toplantısı'nda alınan karara göre, müellefetül kulûb, zekâtın sekiz harcama yerinden biri olmaya devam etmektedir. Yani müellefetül kulûbla ilgili hükümler neshedilmemiştir, muhkem hüküm olarak yaşamaktadır.

Biz, bu kararı takdirle karşılıyoruz; bu kararın Kur'an'a uygunluğunda en küçük bir tereddüt taşımamaktayız. Bu yaklaşımımıza dayanarak şunu söyleyebiliriz:

Bugünkü dinciliğin, Müslüman halkın kesesinden ve kasasından, çoğunlukla camiyi ve namazı kullanarak milyar dolarlık meblağlar aşıran kodamanları, eğer İslam'la ilişkiden mutlaka söz edeceksek, ancak müellefetül kulûb içinde yer alabirler.

Biz bunları, 'çağdaş müellefetül kulûb' olarak anmakta ve tescil etmekteyiz. Bu soygun ekipleri, suçlarını itiraf ile tövbe edip gasp ettikleri kul haklarını geri vererek gerçek mümin sıfatını alabilirler; bu yol açıktır. Eğer müellefetül kulûb nitelemesine itiraz edip Allah'a tövbe, kullara tediyeyi yerine getirmezlerse, işledikleri Mâûn suresi ihlalleri onları doğrudan doğruya dinsiz-imansız melunlar ilan etmemizi gerektirecektir. Başka bir ihtimal söz konusu edilemez.